

[Holger Eriksen.]

nedgange for at nyde den ære at være minister, og også på, at andre har sagt nej, simpelt hen fordi de ikke ville tage en sådan indtægtsnedgang. Det er derfor ikke personen, jeg tænker på, men stillingen; det er den, man skylder, at man i hvert fald ikke økonomisk sætter den lavere end ministerens nærmeste underordnede.

Imidlertid er de ministre, der ikke er medlemmer af det høje ting, naturligvis stillet på en helt anden og dårligere måde end de øvrige, og den nye bestemmelse om, at der tillægges sådanne det samme omkostningstillæg, som oppebæres af folketingsmedlemmer med bopæl i København, og at der yderligere med finansudvalgets tilslutning kan tillægges sådanne 3 000 kr. årlig med procenttillæg, mener jeg er i høj grad rimelig.

Det kan vel heller næppe betvivles, at en statsminister har store repræsentationsforpligtelser, og det er derfor forsvareligt, at hans repræsentationstillæg sættes op til det samme som udenrigsministerens.

Tidligere havde en afgået minister en betinget ret til et års ventepenge, og der kunne tillægges vedkommende ventepenge i 3 år ved bevilling. Dette foreslås nu ændret til 2 år uden betingelser og uden bevilling.

Der foreslås nogle ændringer i pensionsordningen, der har fået flere intervaller end før og derved er blevet mere jævnt glidende, men i øvrigt svarer den så nogenlunde til, hvad der er gældende inden for statstjenestemændenes pensionsordning.

Jeg kan anbefale lovforslaget og udtaler håbet om, at det må kunne danne grundlag for de forhandlinger, der skal føres i det udvalg, hvortil jeg senere skal foreslå sagen henvist.

Henry Christensen: Allerede dengang forslagene til lønningslove blev fremsat her i tinget, rejste den højtærede finansminister spørgsmål om, at også ministerlønningerne burde forhøjes, og henstillede, at dette spørgsmål blev overvejet i det kommende folketingsudvalg. På venstres vegne gjorde jeg ved første behandling nogle bemærkninger herom, så at regeringen i sine overvejelser i hvert fald ikke skulle være i tvivl om venstres synspunkter. Jeg gjorde dengang klart, at venstre ikke fandt, der var

noget grundlag for en almindelig forhøjelse af ministerlønningerne. Derimod fandt vi, der var et problem for de ministre, som ikke samtidig er medlemmer af folketinget. Endelig gjorde jeg et par spøgefulde bemærkninger i relation til ligelønsprincippet, hvilket trolden Teddy i Information har bygget videre på forleden dag, hvor den foreslår — jeg beder om tilladelse til at citere —

„at man giver ministre den løn, de er værd, hvorved nogle af dem ville få meget mere, uden at den samlede udgift til ministerlønninger af den grund behøver at stige“.

Nå, men i regeringen sejrede ligelønsprincippet. Jeg har nok lagt mærke til, at den højtærede statsminister i sin fremsættelsestale har anført, at regeringen lagde vægt på, at dette lovforslag kunne gennemføres i bred forståelse med folketingets partier. Idet jeg atter henviser til, hvad jeg på venstres vegne så tidligt som ved lønningslovenes første behandling, altså så tidligt som muligt, sagde herom, og hvor venstres grundsyn klart blev lagt frem, kan jeg måske tilføje, at det ikke kan have været venstres medvirken, statsministeren har tænkt på i sine bemærkninger til forslaget.

Må jeg gøre en polemisk bemærkning yderligere. Hvis man nu tænkte sig, at venstre havde skiftet standpunkt, ville vi vel komme i den situation, formentlig om nogle dage, at se retsforbundets ministre erklære sig offentligt om, at de var imod forslaget, og nu var det venstre, der tvang det igennem, altså at også disse ministre skulle have højere lønninger. Det ville måske være praktisk, om statsministeren allerede nu fortalte tinget, at sådanne eventuelle erklæringer skal man ikke regne med, gav tinget besked om, at de tre højtærede retsstatsministre her mener det samme som den højtærede statsminister.

Lovforslagets hovedindhold er en forhøjelse af ministerlønningerne, og det fremgår af bemærkningerne, at man bl. a. søger den begrundet i forhøjelsen af tjenestemandslønningerne. Principielt er det venstres opfattelse, at ministerlønningerne ikke uden videre skal behandles på samme måde som alle andre lønmodtageres indkomster. Når det dernæst anføres, at nu er ministerlønnen mindre end departementschefens løn,